

KVINDEN OG SAMFUNDET

UDG. AF DANSK-KVINDE-SAMFUND

Nr. 16.

30. September 1906.

22. Aarg.

Den internationale Valgretsalliances Møde i København i August 1906.

II.

Fra Rusland var mødt følgende 6 Delegerede: Mme Kalmanovitch fra Saratof, Mme Zènèide Mirovitch fra Moskva, Mme Elise Gontscharoff fra Riasan, Olga Wolkenstein fra St. Petersburg, Mme Stephanie Ispolatoff fra Moskva og Dr. med. Klirikoff fra Jaroslaf.

Om disse Kvinder samlede Interessen og Sympathien sig meget stærkt.

Flere af Mødets Talere vakte stormende Bifald og Begejstring, og enkelte formaaede ogsaa at skabe en stærk Stemning; men næppe nogen formaaede at anslaa saa dybe og alvorlige Strænge, som disse tarveligt klædte, dystre russiske Kvinder, der kom lige fra den mest oprørende og hjerteskerende Virkelighed, hvor Frihedstilhængerens Standhaftighed sættes paa Prøve indtil Blodet, og hvor Kampen ikke blot kræver Ord, men Offer.

I sin Tale bød Præsidenten, Mrs. *Chapman Catt*, med alles stærkeste Tilslutning, de russiske Kvinder det varmeste Velkommen. Efter at have talt om vundne Sejre i andre Lande, sagde hun:

„Hvor glade vi end er ved disse Beviser paa Fremgang, saa er jeg alligevel overbevist om, at

vore Hjerter banker stærkere af Glæde ved Efterretningen om, at de russiske Kvinder har dannet en Forening til Forsvar for Kvindens Rettigheder, og at de har udsendt Delegerede til vort Møde. Det er længe blevet forudsagt, at før eller senere maatte Rusland rejse sig, og at det System, der saa længe har nægtet Folket det frie Ord og den personlige Frihed, vilde blive styrtet. Nu da dette sker, er det en stor Tilfredsstillelse at erfare, at dette Lands Kvinder hverken selv glemmer deres Fremtid eller tillader andre at gøre det. Der er god Grund til at tro, at naar Ruslands Mænd faar alle de Rettigheder, der følger med Selvstyre, saa vil de samme Rettigheder ogsaa tilfalde de russiske Kvinder. Det er sagt, at de, der lider mest, skal glædes mest.

Vi haaber, at de russiske Kvinder maa erfare dette Ords Sandhed.

Nu rækker vi med Vennehilsen den russiske Kvinde-Union vor Haand, og forsikrer dens Medlemmer om vor Sympathi, om vor Tillid til dem, og om vor Tro paa deres endelige Sejr. I Berlin for to Aar siden vilde ingen have kunnet forudse, at denne store Forening vilde være blevet til paa saa kort en Tid og sende sine Delegerede til vort Møde. Dens Vækst har forbaavset os, men fyldt vore Hjerter med Glæde. Vi byder den russiske Kvinde-Union velkommen, som en Familie vilde byde Døtre velkommen, der længe har været lukket inde i et Fængsel.

Vi har ikke haft Lejlighed til at lære vore russiske Søstre at kende; men vi elsker dem; vi kender ikke deres Program; men vi forstaar allivel, hvorledes det maa være. Vi modtager dem